

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 6T/14/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412010031
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Fujerik
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8412010031.27

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Fujerika a prísediacich Mgr. Marty Britaňákovovej a Ing. Jána Zelizňak na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.10.2019 v Kežmarku, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní

Y. E., nar. X.X.XXXX v Kežmarku, trvale bytom Kežmarok,
M. XXXX/X,

U. Š., nar. XX.X.XXXX v Kežmarku, trvale bytom Kežmarok,
G. XXXX/XX, prechodne bytom Kežmarok, P. X,

U. M., nar. XX.XX.XXXX v Poprade, trvale bytom Kežmarok,
P. XXXX/XX,

R. U., nar. XX.XX.XXXX v Kežmarku, trvale bytom Kežmarok,
V. XXXX/X,

u z n á v a j ú s a z a v i n n ý c h, ž e

1. obž. Y. E. po tom, čo dňa 28.03.2010 v čase okolo 21.00 hod pri Hypermarkete Tesco v Kežmarku, na ul. Z. Č.. X našiel bankovku nominálnej hodnoty 500,- €, roku emisie 2002, sériového čísla X 06652093115 a túto zobral domov, následne na ďalší deň 29.03.2010, v presne nezistených ranných hodinách zistil, že uvedená bankovka nie je pravá, oslovil v čase okolo 07.00 hod. obž. U. Š. a navrhol mu, že túto bankovku, ktorá nevykazovala dostatočné znaky pravosti, môže obž. U. Š. zmeniť a za to si môže nechať podiel 100,- € a zvyšnú sumu 400,- € mal odovzdať obž. Y. E., pričom pred tým tento obž. U. Š. upozornil na to, že bankovka je falošná,

2. obž. U. Š. po tom čo dňa 29.03.2010 v čase okolo 07.00 hod. prevzal bankovku nominálnej hodnoty 500,- €, roku emisie 2002, sériového čísla X 06652093115, ktorá nevykazovala dostatočné znaky pravosti od obž. Y. E., následne sa v čase okolo 09.30 hod. stretol v Kežmarku, na ul. P. s obž. U.D. M., ktorému navrhol, aby túto bankovku niekedy rozmenil s tým, že si môže nechať 100,- € a zvyšnú sumu mu neskôr donesie, kde pri tomto rozhovore bol prítomný aj obž. R. U., a tak obž. U. M. a R. U. boli oboznámení s tým, že uvedená bankovka je falošná, na čo ich obž. U. Š. upozornil,

3. obž. U. M. a R. U. sa následne dňa 29.03.2010 v čase okolo 09.45 hod. spoločne dohodli, že bankovku nominálnej hodnoty 500,- €, roku emisie 2002, sériového čísla X 06652093115, ktorá nevykazovala dostatočné znaky pravosti, pôjdu niekam spolu rozmeniť, a v čase okolo 10.00 hod. vošli do predajne JURSAT computers so sídlom v Kežmarku, ul. Mučeníkov č. 1, kde si obž. U. M. vybral tovar v hodnote okolo 50,- € a obž. R. U. si vybral tovar v hodnote okolo 12-- € a obž. U. M. za vybraný tovar platil

predavačke uvedenou bankovkou, následne bola v tejto predajni uvedená bankovka preverená na detektore pravosti bankoviek, a tento signalizoval, že vykazuje znaky falzifikátu,

t e d a

obž. Y. E. v bode 1. rozsudku a obž. U. Š. v bode 2. rozsudku zúčastnili sa na dokonalom zločine falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov tým, že úmyselne naviedli iného na spáchanie zločinu, aby falšované peniaze dali ako pravé,

obž. U. M. a R. U. v bode 3. rozsudku spoločným konaním falšované peniaze dali ako pravé,

č í m s p á c h a l i

obž. Y. E. v bode 1. rozsudku a obž. U. Š. v bode 2. rozsudku zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, obž. U. M. a R. U. v bode 3. rozsudku zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

obž. Y. E.

Podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň ruší výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T 110/2014 zo dňa 02.02.2015, právoplatný dňa 18.02.2015, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky tohto rozsudku ostávajú nedotknuté.

obž. U. Š.

Podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona zároveň ukladá obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. c) Trestného zákona súd zároveň ukladá obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s obžalovanými Y. E., U. M. a R. U..

Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd zároveň ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň ruší výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T 17/2017 zo dňa 15.06.2017, právoplatný dňa 04.11.2017, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

obž. U. M.

Podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň ruší výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. OT 39/2014 zo dňa 02.06.2014, právoplatný dňa 11.06.2014, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ostatné výroky tohto rozsudku ostávajú nedotknuté.

obž. R. U.

Podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona zároveň ukladá obžalovanému probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 3 písm. c) Trestného zákona súd zároveň ukladá obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s obžalovanými Y. E., U. Š. a U. M..

Podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd zároveň ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Kežmarok podala na Okresný súd Kežmarok dňa 24.01.2012 obžalobu pod sp. zn. Pv 234/10-47 na obžalovaných Y. E., U. Š., U. M. a R. U., pre tri skutky tak, ako sú tieto skutky vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným uvedené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, a ktoré vo vzťahu k obžalovaným Y. E. a U. Š. právne kvalifikovala ako zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a vo vzťahu k obžalovaným U. M. a R.O. U. ako zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Na základe správy OR PZ, v zmysle ktorej sa obž. U. M. dlhodobo zdržiava ilegálne v USA na nezistenej adrese (správa čl. 388 súdneho spisu), bolo opatrením zo dňa 03.11.2017 konanie voči obž. U. M. vykonané ako proti ušlému. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.06.2018 obžalovaní

E., Š. a U. v zmysle § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku vyhlásili, že sú nevinní vo vzťahu ku skutkom, ktoré sú im v obžalobe prokurátorky kladené za vinu. Preto súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, resp. čítaním výpovede obžalovaného M. z prípravného konania a výpoveďami svedkov, oboznámením obsahu listinných dôkazov a znaleckých posudkov, resp. odborného vyjadrenia a zistil nasledujúci skutkový stav:

Obžalovaný Y. E. vo svojej výpovedi na tomto hlavnom pojednávaní uviedol, že vedel, že bankovka je falošná a chcel sa jej zbaviť tým, že ju vyhodí alebo ju spáli. Obžalovaný Š. mu však povedal, že si ju nechá a viac sa s obžalovaným Š. a ani s inými obžalovanými nestretol. Bankovku našiel hodenú pri košíkoch na zemi pri obchodnom dome Tesco, keď išiel z práce. Dal si ju do vrečka, ráno si ju lepšie pozrel a zistil, že je falošná. Ako zdôraznil, keď ju bral zo zeme, nevedel, že je falošná a chcel si za ňu niečo kúpiť. Dňa 29.03.2010 sa stretol s W. F. a išli za obž. Š., pretože F. od obž. Š. niečo potreboval. On ukazoval bankovku F., ktorý mu hneď povedal, že je falošná a aby sa jej zbavil. Pri rozhovore s obž. Š. bol prítomný aj W. F.. Obžalovaného Š. videl vtedy druhýkrát a on len obž. Š. upozornil, že bankovka je falošná.

Obžalovaný U. Š. vo svojej výpovedi na tomto hlavnom pojednávaní netrval na svojej výpovedi z prípravného konania a uviedol, že v to ráno sa stretol s obž. E., ktorý mu povedal, že má nejaké peniaze, ktoré chce rozmeniť. Časť mu má doniesť a časť si môže nechať. Jednalo sa o bankovku v nominálnej hodnote 500,- Eur. Obž. E. mu povedal, že peniaze našiel a potrebuje ich rozmeniť ale obž. Š. si už nepamätal, akú časť peňazí si mal za rozmenenie nechať. Nepamätá si, či tú bankovku aj študoval ale v ten deň išiel za obž. M., dal mu bankovku a požiadal ho, aby ju išiel rozmeniť a potom sa mu ozval. Ale ozvali sa mu už iba policajti. Nie je si istý, či sa s obž. M. dohadoval na nejakej provízií. Čo urobil obž. M. s touto bankovkou sa dozvedel až na polícii. Pravdepodobne sa už s obž. E. následne nezhováral.

Ako tento obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní ďalej uviedol, v prípravnom konaní vypovedal pravdu iba čiastočne, pretože policajti mu povedali, že ak sa prizná, je to poľahčujúca okolnosť. Jemu hrozilo väzobné stíhanie a chcel ísť domov. Za účelom odstránenia rozporov súd prečítal časť výpovede tohto obžalovaného z prípravného konania, kde uviedol: „Y. E. mi povedal, že má 500,- Eurovú bankovku, ktorú keď zmením, môžem si nechať 100,- Eur z nich. Y. E. mi vysvetlil, že táto eurobankovka v nominálnej hodnote 500,- Eur je falošná“. Obžalovaný Š. k tejto časti výpovede uviedol, že v prípravnom konaní tak vypovedal, lebo mu povedali, že ak sa prizná, pôjde domov. Súd tiež za účelom odstránenia rozporov prečítal časť jeho výpovede z prípravného konania, kedy tento obžalovaný vypovedal: „Ja som skrátka túto situáciu chápal tak, že ešte aj U. M. a R. U. si tých 250,- Eur medzi sebou rozdelia. Podotýkam, že R. U. aj U. M. boli mnou upozornení, že bankovka 500,- Eur je falošná“. Na to obž. Š. uviedol, že si nepamätá, či obž. M. upozornil, že bankovka je falošná a či bol pri tom prítomný aj obž. R. U.. Následne súd za účelom odstránenia rozporov vo výpovedi tohto obžalovaného z prípravného konania prečítal časť jeho výpovede, kde uviedol, že: následne sa skontaktoval s obž. E. a svedkom F., aby im povedal, čo sa bankovkou vybavil. Obaja prišli pre neho tým istým autom, teda Citroen Berlingo, a on im povedal, že to vybavil u U. M., ktorý išiel peniaze rozmeniť. Potom mu volali policajti, na políciu išiel dobrovoľne a tam mu oznámili, že je problém s touto bankovkou. Obžalovaný konanie oľutoval a prisľúbil, že sa bude vyhýbať páchaniu trestnej činnosti. Obžalovaný Š. si na hlavnom pojednávaní nepamätal, či sa stretol s obžalovaným E. ale ako uviedol, problémy s pamäťou nemá.

Na hlavnom pojednávaní bola vykonaná konfrontácia medzi obž. E. a obž. Š.. Obžalovaný E. povedal obž. Š., že bankovka je falošná a že ju chce spáliť, ale obž. Š. povedal, že si ju chce nechať. Obž. Š. na toto tvrdenie obž. E. povedal, že si nepamätá, že by mu povedal, že bankovka je falošná, len že ju našiel a že si nie je istý jej pravosťou. Obž. E. zotrval na tom, že obž. Š. upozornil, že bankovka je falošná. Obž. Š. potvrdil, že mu obž. E. povedal, že ju má rozmeniť a peniaze doniesť naspäť. Myslí si, že sa bavili, že má ísť za obž. Kostkom. Toto tvrdenie obž. Š. obž. E. poprel s tým, že obž. M. nepoznal. Obž. Š. potvrdil, že mu obž. E. ponúkal províziu za rozmenenie, ale nepamätá si, akú. Obž. E. toto jeho tvrdenie poprel.

Obžalovaný R. U. na tomto hlavnom pojednávaní vypovedal, že v ten deň sa stretol s obž. U. M. pri jeho bytovke, následne prišiel obž. U. Š. a s obž. M. išli do vchodu bytovky a on ostal vonku. Po chvíli vyšli von, obž. Š. išiel svojím smerom a obž. M. mu povedal, že idú nakupovať do predajne JURSAT. Obž. M. kupoval komponenty do počítača a on ho poprosil, či by mu nekúpil joystick bankovkou, ktorá bola na prvý pohľad falošná. On sa zľakol a z obchodu ušiel. Jednalo sa o bankovku v hodnote 500,- Eur a prvýkrát ju videl v obchode, keď s ňou obž. M. išiel platiť a kedy aj hneď videl, že je falošná. On by

mu peniaze za kúpu joysticku neskôr vrátil. Ako ďalej uviedol, nevie o čom sa obž. Š. a obž. M. bavili s tým, že v prípravnom konaní vypovedal pod nátlakom. Nevedel však uviesť, aký nátlak na neho policajti vyvíjali ale bolo to preto lebo chceli zistiť, ako to bolo.

Na návrh prokurátora bola za účelom odstránenia rozporov na hlavnom pojednávaní prečítaná celá výpoveď obž. U. z prípravného konania, v ktorej uviedol, že dňa 29.03.2010 o 09.45 hod. sa pri bytovke stretol s obž. M., ktorý je jeho spolužiak. Ako stáli a rozprávali sa, obž. M. sa ozval obž. Š., ktorý byva na tej istej ulici, ktorý obž. M. ponúkol, že má pre neho dobrý kšeft. Pri bytovke na ulici obž. Š. dal obž. M. 500,- Eurovú bankovku s tým, že je falošná a ak chce, môže ju ísť rozmeniť. Obaja títo obžalovaní sa dohodli, že obž. Š. obž. M. donesie sumu 300,- Eur a nech si zvyšnú sumu nechá. Obž. Š. povedal, že mu má obž. M. zavolať, keď to rozmenia. Potom on spolu s obž. M. išli dole k pošte a medzitým, ako kráčali, obž. M. mu dal do ruky túto bankovku, na ktorej bolo vidno, že je vyrobená z obyčajného papiera a povedal obž. M., že nech kašle na to, lebo je vidno, že tá bankovka nie je pravá. Následne ju vrátil obž. M., ktorý rozhodol, že pôjdu do predajne JURSAT, kde predávajú výpočtovú techniku a kde si niečo vyberú. To, že pôjdu do tejto predajne vymyslel obž. M. hneď, ako sa rozišli s obž. Š.. Keď vošli do tej predajne, bola tam predavačka, ktorá mohla mať asi 25 rokov, pričom v miestnosti sa okrem nich dvoch a predavačky nikto iný nenachádzal. Obž. M. si vybral hard disc, on si vybral joystick a obž. M. dal predavačke na pult tú 500,- Eurovú bankovku. Predavačka povedala, že im nemá rozmeniť a zavolala na vedúcu, či má túto bankovku rozmeniť. Na to do miestnosti vošla vedúca, ktorá tú bankovku vzala a odišla dozadu. On si myslel, že z toho bude problém, a preto z predajne odišiel. Obž. Š. nepovedal obž. M., odkiaľ má tú bankovku. Svoje konanie obž. U. oľutoval a prisľúbil, že sa ničoho podobného nedopustí.

Na túto výpoveď obž. U. na hlavnom pojednávaní reagoval, že nevie, prečo tak vypovedal, bol mladý a sprostý.

Na návrh prokurátora súd prečítal výpoveď obž. M. z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní, to v zmysle § 258 ods. 4 Trestného poriadku, nakoľko tento obž. z dôvodu konania proti ušlému nebol na hlavnom pojednávaní prítomný.

Tento obžalovaný vo svojej výpovedi v prípravnom konaní dňa 30.03.2010 uviedol, že od minulého roku pozná obž. Š., ktorý býva o štyri vchody ďalej. Dňa 29.03.2010 išiel do školy a pred bytovkou stretol obž. Š., ktorý ho oslovil a povedal mu, že má falošnú 500,- bankovku a povedal mu, že mu niekto tú bankovku dal a tomu musí vrátiť 400,- Eur. Obž. Š. mu navrhol, že si môže nechať 100,- Eur, ak pôjde túto bankovku zmeniť a že jemu musí dať 400,- Eur. S touto ponukou súhlasil a zobral od neho túto bankovku. Ako sa rozprával s obž. Š., prišiel k nim aj jeho spolužiak so ZŠ obž. U.. Ako sa rozprával s obž. Šimom, bol prítomný aj obž. U., ktorému tiež obž. Š. ponúkol, že môže ísť s nimi do toho kšeftu a že on s obž. U. bude mať po 200,- Eur, každý po 100,- Eur a že obž. Š. donesú 300,- Eur. Bankovka, ktorú im obž. Š. odovzdal vyzerala ako pravá ale obž. Š. im predtým vysvetlil, že bankovka je falošná a ak ju rozmenia, majú mu zavolať a za tým účelom dal obž. Š. telefónne číslo. Navrhol, aby s obž. U. išli do predajne JURSAT, kde majú výpočtovú techniku, s čím obž. U. súhlasil s tým, že on si kúpi RAM a obž. U. joystick. Vošli do predajne, vybrali si tovar a on položil na pult tú bankovku. Videl, že predavačka, ktorá bola vtedy v predajni, nemala v pokladni toľko peňazí, čo im aj povedala a išla za kolegyňou, aby im tieto peniaze rozmenila. Obž. U. medzitým utiekol von lebo vedel, že z toho bude problém. Kolegyňa predavačky mu na stroji, ktorým sa skúša pravosť bankoviek ukázala, že bankovka, ktorou platil, je falošná, čo však už vedel od obž. Š.. Následne na to prišli mestskí policajti, ktorí zo vzali na štátnu políciu. Keď sa obž. Š. výslovne pýtal, odkiaľ má bankovku, povedal, že ju má od jednej osoby ale nechcel povedať, od koho ju má. Obž. M. uviedol, že svoje konanie veľmi ľutuje a veľmi ho to mrzí.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.04.2013 obž. M. už zmenil svoju výpoveď s tým, že vyšetrovateľ na neho tlačil, že sa musí priznať. Š. mu dal peniaze, aby mu išiel niečo kúpiť do obchodu ale on nevedel, že bankovka je falošná. Nevie, prečo išiel do JURSAT on a nie obž. Š., bol hlúpy.

Svedkyňa R. L. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.12.2018 vypovedala, že pracovala ako administratívny pracovník v predajni JURSAT, kedy do predajne prišli dvaja chlapci. Ona bola v tom čase vzadu v kancelárii, odkiaľ nie je vidno do predajne a preto tých chlapcov nevidela. Ona ich len počula, ako v predajni vyberajú nejaký tovar a predavačka ich obsluhuje. Ona si spomenula, že z pokladne nevybrala tržbu a preto išla do priestorov predajne, odkiaľ tieto bankovky z pokladne vybrala lebo predavačka bola mladá a bála sa, aby ju neoklamali. Vtedy videla tých dvoch chlapcov a vrátila sa do kancelárie. Hneď

na to ju zavolala predavačka R. L. s tým, že jej ukázala bankovku v nominálnej hodnote 500,- Eur, ktorou chceli títo chlapci platiť a ona im nemá vydať, pričom na nej videla, že sa jej tá bankovka nezdá. Keď tú bankovku chytila, nepozdávala sa ani jej a preto vybrala detektor pravosti a ten ukázal, že bankovka vykazuje znaky falzifikátu. Jeden z chlapcov vyšiel z predajne preč, druhý ostal v predajni, ktorú ona následne zamkla a uviedla tomu chlapcovi, že táto bankovka nie je pravá a že to musí posúdiť polícia, prípadne nejaký expert. Potom zavolala manželovi, ktorý je majiteľom predajne, ktorý zavolať políciu. Chlapec uvádzal, že túto bankovku dostal ako výplatu. Tento chlapec sa správal pokojne. Svedkyňa ďalej uviedla, že 15 rokov pracovala v banke ako hlavná pokladníčka, a preto mala skúsenosti nielen s bankovkami ale absolvovala aj rôzne školenia ohľadom postupu v prípade podozrenia vo vzťahu k pravosti bankoviek. Preto ihneď zamkla predajňu a volala políciu. Bankovka sa jej nezdala preto, lebo nemala ochranné prvky. Na prvý pohľad sa dalo podľa nej zistiť, že bankovka je falošná lebo nemala vodoznak a ani holografický znak.

Svedkyňa R. F., predtým L. vo svojej výpovedi na tomto hlavnom pojednávaní uviedla, že v tom čase pracovala ako predavačka v predajni JURSAT, kedy do predajne vošli dvaja chlapci, vybrali si tovar a jeden z nich platil falošnou bankovkou, čo viac menej poznala na prvý pohľad. Preto zavolala kolegyňu, ktorá bankovku vzala, odišla dozadu do predajne, tam telefonovala, nevie s kým, zavolať políciu a zamkli predajňu, z ktorej medzitým jeden z chlapcov odišiel. Policajti sa s chlapcom chvíľu rozprávali a potom ho vzali so sebou.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.05.2019 obžalovaný U. Š. zmenil svoje vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že je vinný zo spáchania skutku. Súd po splnení zákonných podmienok v zmysle § 257 ods. 4 Trestného poriadku, jeho vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal, nakoľko aj dovtedy vykonané dôkazy svedčili o vine obžalovaného, ktorý si ju po ich ťarchou uvedomil. Zároveň obžalovaný Š. zotrval na svojej predchádzajúcej výpovedi. Obžalovaný R. U. na tomto hlavnom pojednávaní zotrval na svojej nevine, ktorú považoval za relatívnu, lebo, ako uviedol, k prípadu sa dostal ako „slepé kura k zrnu“, čo veľmi ľutuje ale s tým nemá nič spoločné.

Na tomto hlavnom pojednávaní svedok W. F. uviedol, že pozná všetkých obžalovaných ale s obž. E. sa pozná od detstva. V ten deň sa stretol s obž. E. pred jeho bytovkou a spojili sa s obž. Š., za ktorým išli na jeho podnik ale už nevie prečo. Obž. E. mal pri sebe bankovku, o ktorej mu povedal, že ju našiel a že sa mu nezdá a že je asi falošná. Obž. Š. požiadal obž. E., či si ju môže nechať a najprv vznikli dohady medzi nimi s tým, že E. s tým nechce nič mať ale nakoniec sa dohodli, že obž. E. ju nechá obž. Š. ale s tým, že s tou vecou nechce nič mať. Obž. E. mu povedal, že bankovku našiel pri Tesco ale nepovedal, za akých okolností. Obž. E. ju podľa tohto svedka obž. Š. nechcel dať ale obž. Š. povedal, že ju chce. O tom, čo má s tou bankovkou obž. Š. urobiť, sa nedohodli a ani obž. Š. im nepovedal, čo chce s tou bankovkou robiť. Až od obžalovaných vie, že ju chceli zmeniť v nejakom obchode. Obž. E. sa tej bankovky chcel zbaviť a obž. Š. povedal, že je bankovka falošná. Obž. E. neposielal obž. Š.C., aby ju rozmenil a ani od neho nepožadoval odmenu. Svedok uviedol, že mal jedno konanie, ktoré je skončené ohľadom inej falošnej bankovky, kde bol spod obžaloby oslobodený. Bankovka bola podľa neho vytlačená na obyčajnom papieri ako z hry „Sazky a dostihy“.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.06.2019 bol vypočutý svedok E. Š., ktorý sa ku skutku nevedel vôbec vyjadriť a ani nevie nič o problémoch s touto bankovkou. Vie však, že svedok F. bol v kontakte s obž. E.. O stíhaní obžalovaných sa dozvedel, až keď bol vo väzbe v inej trestnej veci. Za účelom odstránenia rozporov bola svedkovi prečítaná časť jeho výpovede z prípravného konania, kde vypovedal, že „od mojich rodičov som sa dozvedel, že E. dal bankovku Š., ktorý ju potom posunul M., ktorý ju rozmenil. Odkiaľ to vedeli, to ja uviesť neviem“. Túto výpoveď označil svedok za pravdivú.

Z písomného znaleckého posudku č. 30/2010, č. 37/2010 vypracovaného znalcami z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria MUDr. G. G. a MUDr. R. E. v prípravnom konaní o duševnom stave obž. Š. vyplýva, že obžalovaný netrpí duševnou chorobou a ani poruchou ale trpí závislosťou na alkohole, ktorá je v II. varovnom štádiu. Nepovažujú za potrebné obž. Š. nariadiť žiaden druh liečby ale odporučili vo vlastnom záujme obžalovaného, navštevovať psychologickú ambulanciu a to vzhľadom na disharmonický vývoj jeho osobnosti.

Zo znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu PZ č. PPZ - 5554/KEU-BA-EXP-2010 vypracovaného v prípravnom konaní vyplýva, že osobný počítač zaistený pri domovej prehliadke

u obž. E. je plne funkčný, ku ktorému bolo pripojené multifunkčné zariadenie HP PSC 1215. Na pevnom disku počítača sa nenachádzajú nainštalované grafické editory. Expertíznym skúmaním pevného disku počítača na úrovni existujúcich ako aj vymazaných súborov bolo zistené, že na pevnom disku sa nenachádzajú grafické súbory s vyobrazením bankovky v nominálnej hodnote 500,- Eur s. č. X06652093115 a ani grafické súbory s vyobrazením iných bankoviek. Zo záverov rovnakého znaleckého posudku vyplýva, že predložená bankovka v nominálnej hodnote 500,- Eur sériového čísla X06652093115 je falzifikát vyhotovený na bielom papieri reagujúcom na UV svetlo. Na použitom papieri nie sú zakomponované ochranné prvky bankového papiera, napr. vodoznak, ochranné vlákno a ani ďalšie ochranné prvky pravých bankoviek (líniová štruktúra tlače, sklopné efekty a pod) chýbajú, resp. sú nekvalitne zreprodukované. Falzifikát bankovky bol vyhotovený technikou farebnej striekanej tlače, založenej na súťači farebných atramentov azúrovej, purpurovej, žltej a čiernej farby. Na tomto princípe pracuje aj multifunkčné zariadenie HP 1215, výrobné číslo MY51PG125G-HPQ5893A. Skúmaním neboli na falzifikáte zistené také defekty tlače, resp. individuálne charakteristické znaky, na základe ktorých možno jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť použitie predloženého multifunkčného zariadenia na vyhotovenie predloženého falzifikátu bankovky. Vzhľadom na spôsob a kvalitu vyhotovenia, hodnotia znalci falzifikát stupňom nebezpečnosti 4 - menej vydarený. Falzifikát je spôsobilý k oklamaniu len za veľmi nepriaznivých okolností (veľmi zlých svetelných podmienok, nepozornosti a neinformovanosti).

Z odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska vypracovaného v prípravnom konaní dňa 09.04.2010 vyplýva, že bankovka sériového čísla X06652093115 je v stupni nebezpečnosti č. 5 ako nepodarený falzifikát.

Svedkyňa R. F., predtým L. vo svojom trestnom oznámení podanom dňa 29.03.2010 spísanom do zápisnice OO PZ Kežmarok uviedla, že pracuje ako predavačka v predajni JURSAT, kedy asi okolo 10.00 hod. prišli do predajne dvaja neznámi muži vo veku asi 20-25 rokov s blond vlasmi, ktorí si pýtali hard disc a joystick a pri platení predložili bankovku v hodnote 500,- Eur, ktorá sa jej na prvý pohľad zdala podozrivá. Tak zavolať kolegyňu R. L., ktorá potvrdila, že bankovka je falošná. Medzitým jeden z mužov odišiel fajčiť a už sa nevrátil. R. L. zamkla predajňu, kde jeden z mužov zostal. Privolali políciu, ktorá po príchode uvedeného muža zobrala.

Pri konfrontácii medzi obžalovanými Y. E. a U. Š., obž. Šima tvrdil, že obž. E. mu ponúkol rozmeniť bankovku s tým, že je falošná a to za odmenu 100,- Eur, s čím obž. Š. súhlasil. Obž. E. potvrdil, že dal obž. Š. bankovku, o ktorej mu povedal, že je falošná a že ju našiel pri Tesco. Ale obž. Š. upozornil, že ak bude mať s tým nejaký problém, aby ho do toho nezaťahoval. Svedkom bol W. F., ktorý to všetko počul. Obž. Š. zotrval na svojom tvrdení.

Pri konfrontácii medzi obž. Š. a svedkom F. vykonanej v prípravnom konaní dňa 10.02.2011 svedok F. uviedol, že bol pri rozhovore obž. E. a obž. Š., kedy obž. E. povedal obž. Š., že bankovka v hodnote 500,- Eur je falošná a že ju chce vyhodiť a ak obž. Š. chce, môže si ju nechať, s čím obž. Š. súhlasil. Obž. Šima uviedol, že to nie je pravda a zotrval na tom, čo tvrdil pri konfrontácii s obž. E.. Svedok F. to počul prvýkrát a nie je podľa neho pravda.

Dňa 30.03.2010 bola u obž. E. vykonaná domová prehliadka, pri ktorej bola zaistená atramentová tlačiareň HP 1215 striebornej farby, multifunkčné zariadenie výrobného čísla MY51PG125G-HPQ 589 3A a prívodné káble a tiež počítačový procesor kávovohnej farby výrobného čísla 040 70 28 399 s CD a DVD mechanikou. Z uvedenej domovej prehliadky bola urobená aj fotodokumentácia obsahujúca 11 farebných fotografií zachytávajúcich zaistené veci. Zo zápisnice o vydaní veci vyplýva, že R. L. ako manažér spoločnosti JURSAT vydala 1 kus bankovky v nominálnej hodnote 500,- Eur, rok emisie 2002, sériového čísla X06652093115.

Súd tiež oboznámil originál predmetnej bankovky, ktorá je súčasťou obálky vyšetrovacieho spisu.

Obžalovaný R. U. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.10.2019 zmenil svoje vyhlásenie s tým, že v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Obhajca obžalovaného túto zmenu vyhlásenia odôvodnil tým, že po prevzatí právneho zastúpenia a vzájomnej konzultácii dospel k záveru, že obž. U. by mal zmeniť vyhlásenie, pretože ani v priebehu konania svoj podiel nepopieral, len nechápal jeho právny význam, ktorý mu obhajca vysvetlil.

Preto súd aj napriek nesúhlasu prokurátorky jeho vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal.

Súd vo vzťahu k vine obžalovaných vykonal všetky dôkazy, ktoré navrhli strany trestného konania a ktoré sám považoval za dôležité pre zákonné rozhodnutie v uvedenej trestnej veci. Jednotlivé dôkazy a informácie z nich vyplývajúce súd hodnotil jednotlivo avšak zároveň v kontexte všetkých ostatných dôkazov, pričom tieto dôkazy jednoznačne poskytujú ucelený obraz o trestnej činnosti jednotlivých obžalovaných.

Predovšetkým má súd za nepochybne preukázané, čo vyplýva aj zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ a odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska, že bankovka nominálnej hodnoty 500,- Eur sériového čísla X06652093115 je falzifikátom, čo napokon nespochybnili ani samotní obžalovaní, ktorí jednoznačne potvrdili, že o tejto skutočnosti vedeli a všetci s touto bankovkou nakladali s vedomým, že sa jedná o falzifikát.

Obžalovaný Y. E. svoju vinu popieral a tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní k prejednávánemu skutku uviedol, že bankovku v nominálnej hodnote 500,- Eur našiel pre obchodnom dome Tesco pohodenú pri košíkoch dňa 28.03.2010, o ktorej si myslel, že je to pravá bankovka a ktorú chcel na ďalší deň použiť. Až ráno dňa 29.03.2010 zistil, že bankovka je falošná, lebo si ju lepšie prezrel. Už toto tvrdenie obžalovaného E. je podľa názoru súdu nedôveryhodné, pretože tak zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ ako aj z odborného posudku Národnej banky Slovenska vyplýva, že obe expertízne inštitúcie bankovku hodnotili ako menej vydarený falzifikát, ktorý je spôsobilý k oklamaniu len za veľmi nepriaznivých okolností (veľmi zlých svetelných podmienok, nepozornosti a neinformovanosti), resp. ako nepodarený falzifikát. Toto podľa názoru súdu vylučuje, aby nebolo obž. E. známe už od začiatku, že bankovka je falošná, najmä ak sa k tomu pridá aj skutočnosť, že aj svedok F. falzifikát zbadal ihneď lebo bol tak nekvalitný, že vyzeral ako z detskej hry. Pokiaľ sa jedná o stretnutie s obž. Š., obžalovaný Š. tak vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ako aj pri konfrontácii s obžalovaným E. v prípravnom konaní a tiež vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že obž. E. mu sám oznámil, že má falošnú bankovku, čo napokon nepoprel ani obž. E. a, to je podstatné, obž. E. požiadal obž. Š.C., aby túto bankovku rozmenil s prísľúbenou odmenou 100,- Eur. Pokiaľ sa jedná o presnú sumu, ktorú si mal ako odmenu nechať, obž. Š. si už vzhľadom na odstup času vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní nepamätal, aká vysoká odmena to mala byť. V tom však súd na rozdiel od obhajoby nevidel žiaden rozpor. V prípravnom konaní ako aj pri konfrontácii uvádzal odmenu vo výške 100,- Eur a aj obž. M. vo svojej výpovedi uviedol, že sa mali s obž. U. podeliť o odmenu po 100,- Eur, lebo obž. Š. musí niekomu vrátiť 400,- Eur. Ani skutočnosť, že Š. v tejto veci vystupuje ako obžalovaný neznižuje dôveryhodnosť jeho výpovede, pretože nie je zrejma žiadna okolnosť, pre ktorú by jeho výpoveď v prospech alebo neprospech obž. E. mohla pomôcť jemu samotnému, nakoľko jeho skutok je ďalším pokračovaním skutkového deja vo vzťahu k obž. M. a U., ku ktorému sa obž. Š. sám aj priznal a jeho spáchanie oľutoval. Obžalovaný Š. teda jednoznačne usvedčuje obžalovaného E. svojou výpoveďou tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní. Naproti tomu výpoveď svedka F., ktorý potvrdzuje verziu obžalovaného E., že Š. neponúkal odmenu za rozmenenie bankovky ale chcel ju vyhodiť je podľa názoru súdu podmienená kamarátskym vzťahom k obž. E., ktorého pozná od detstva, ako aj tým, že on mal v minulosti problémy so zákonom v súvislosti s falošnou bankovkou a teda nemal záujem na tom, aby vyšla najavo skutočnosť, že bol pri rozhovore medzi obžalovanými E. a Š., ktorý mal jednoznačne trestnoprávny dopad. Súd obranu obž. E., že bankovku chcel vyhodiť navyše považuje za účelovú, pretože ten mal od večera dňa 28.03.2010, kedy podľa presvedčenia súdu zistil, že bankovka je falošná dosť času na to, aby uvedený nález oznámil polícii, a preto už jeho ďalší postup v nasledujúci deň, kedy ponúkal bankovku obž. Š., resp. mu ju prenechal, považuje súd za postup svedčiaci o tom, že ako vypovedal obž. Š., mal obž. E. záujem o ďalší obbeh bankovky prostredníctvom obž. Š., a to za odmenu. Z výpovede obž. M. tiež vyplýva, že obž. Š. mu povedal, že bankovku má od iného chlapíka, ktorému musí za rozmenenie zaplatiť odmenu. Hoci neuviedol jeho meno a preto súd túto výpoveď obž. M. považuje za nepriamy dôkaz, táto výpoveď preda len zapadá do celého rámca udalostí toho dňa týkajúcich sa všetkých obžalovaných v jednotlivom reťazci ich konaní a svedčí o pravdivosti usvedčujúcej výpovede obž. Š. vo vzťahu ku konaniu a úmyslu obž. E. naviesť ho, aby dal bankovku ako pravú.

Preto má súd za to, že obžalovaný E. sa dopustil skutku tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, kedy týmto konaním úmyselne naviedol obž. Š., aby falšované peniaze predstavujúce bankovku v nominálnej hodnote 500,- Eur sériového čísla X06652093115 dal ako

pravé, čím naplnil skutkovú podstatu zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Trestného zákona formou návodu podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Obžalovaný Y. E. pritom konal vo forme priameho úmyslu, pretože chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana meny /§ 15 písm. a) Trestného zákona/.

Obžalovaní U. Š. a R. U. na hlavnom pojednávaní vyhlásili, že sú viní zo spáchania skutkov, ktoré sa im každému z nich kladú v obžalobe prokurátorky za vinu. Preto súd uznal oboch obžalovaných za vinných zo skutkov tak, ako sú uvedené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku pri zachovaní právnej kvalifikácie týchto skutkov z obžaloby, ktorú považuje súd za správnu a zákonnú. Obžalovaný U. Š. pritom konal vo forme priameho úmyslu, pretože chcel naviesť obžalovaných M. a U., aby dali peniaze ako pravé, čím porušil záujem chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana meny /§ 15 písm. a) Trestného zákona/. Obžalovaný R. U. z hľadiska subjektívnej stránky žalovaného zločinu konal vo forme nepriameho úmyslu, pretože vedel, že svojím konaním, kedy dá bankovku ako pravú, môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je ochrana pravej meny, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený /§ 15 písm. b) Trestného zákona/.

Obžalovaný M. sa v prípravnom konaní ku skutku priznal, jeho spáchanie oľutoval a opísal svoje konanie tak, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku. Obžalovaný Kostka v prípravnom konaní jasne opísal, ako prevzal od obž. Š. za prítomnosti obž. U. bankovku s tým, že od obž. Š. vedel, že táto bankovka je falošná, ako s cieľom jej rozmenenia, za ktoré mu bola prisľúbená odmena, išli s obžalovaným U. do predajne JURSAT, kde si vybrali tovar, ako za neho chceli zaplatiť touto bankovkou, ako si to všimli predavačky a jeho zamkli až do príchodu polície v predajni. Zmena jeho výpovede na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.04.2013 je už len z pohľadu súdu snahou nepodmienenou žiadnou inou okolnosťou zbaviť sa svojej zodpovednosti, keď si uvedomil dôsledky tohto svojho konania. Jeho tvrdenie o nátlaku vyšetrovateľa, podobne ako aj v prípade obž. U. je ničím nepodložené a zákonná povinnosť orgánu činného v trestnom konaní a súdu poučiť obžalovaného, že priznanie je poľahčujúca okolnosť nemôže byť v žiadnom prípade chápané ako nátlak na obžalovaného. Napokon, plné priznanie obžalovaných Š. a U. v plnom rozsahu usvedčuje aj obž. M. z trestnej činnosti, pretože konania obžalovaných Š. a U. s konaním obž. M. súvisia. Preto súd bez akýchkoľvek pochybností uznal obžalovaného M. za vinného zo spáchania skutku tak, ako je tento skutok uvedený v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, pri zachovaní jeho právnej kvalifikácie z obžaloby prokurátora, ktorú súd považuje za správnu a zákonnú. Z hľadiska subjektívnej stránky žalovaného zločinu obž. M., podobne ako obžalovaný U. konal vo forme nepriameho úmyslu, pretože vedel, že svojím konaním, kedy dá bankovky ako pravé, môže spôsobiť porušenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je ochrana pravej meny, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený /§ 15 písm. b) Trestného zákona/.

Z týchto dôvodov súd všetkých štyroch obžalovaných uznal za vinných tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Z úradného záznamu ORPZ, OKP Kežmarok zo dňa 02.12.2011 vyplývajú všeobecné informácie o obžalovaných evidenčného charakteru. Z pracovného posudku obž. E.É. vypracovaného v prípravnom konaní jeho zamestnávateľom vyplýva, že je zodpovedný, dodržiava pracovnú disciplínu, pracovné úlohy plní svedomito s tým, že žije pokojný život v kruhu svojej rodiny. Zo správy SOŠ, M. V. M. o obž. Š. vyplýva, že dosahoval slabé výsledky z dôvodu vysokej absencie, v dôsledku čoho opakoval ročník. Je tichej povahy, do školy veľmi nechodil, spolupráca s rodičmi nebola. Škola ho považuje za nedôveryhodného. Zo správ o povesti jednotlivých obžalovaných vypracovanou Mestom Kežmarok vyplývajú iba všeobecné údaje evidenčného charakteru bez negatívnych poznatkov o osobách obžalovaných. Z registra priestupkov zabezpečených v prípravnom konaní vyplýva, že u obž. Y. E. neboli v tom čase evidované žiadne priestupky. U obž. U. Š. bolo evidovaných 7 priestupkov, pričom štyri priestupky boli odložené a v prípade troch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. mu bola uložená sankcia vo forme pokuty, pričom všetky skutky spáchal v roku 2009. Obžalovaný U. M. mal v čase realizácie prípravného konania evidované štyri priestupky, všetky proti majetku v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., spáchané v roku 2008 a v roku 2011, za ktoré mu boli uložené pokuty. Obžalovaný R. U. nemal v tom čase evidovaný priestupok. Z aktuálneho odpisu registra priestupkov vyplýva, že obžalovaní E. a M. v súčasnej dobe nemajú záznam v registri priestupkov, obž. Š. má v súčasnej dobe evidované spáchanie dvoch priestupkov a to na

úseku verejnej správy z roku 2017 a na úseku cestnej premávky z roku 2019. Obž. U. má evidovaný jeden priestupok spáchaný v roku 2014 proti verejnému poriadku. Za ich spáchanie boli títo obžalovaní postihnutí blokovou pokutou.

Z aktuálneho odpisu registra trestov SR vyplýva, že obžalovaný Y. E. bol doposiaľ 2 krát súdne trestaný, pričom vzhľadom na podmienené odsúdenie v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6T 87/2013 rozsudkom zo dňa 07.02.2014, kedy sa počas plynutia skúšobnej doby osvedčil, sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy bol obž. E. súdne trestaný rozsudkom zo dňa 02.02.2015 v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6T 110/2014, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Z tohto spisu, ktorý súd pripojil vyplýva, že dňa 29.12.2014 bola na obž. Y. E. podaná obžaloba, pre skutok, ktorý prokurátor právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Rozsudkom zo dňa 02.02.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.02.2015 súd uznal obž. E. za vinného zo spáchania skutku v zmysle obžaloby pri zachovaní jeho právnej kvalifikácie a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný písomným podaním podaným osobne do podateľne súdu dňa 18.06.2015 požiadal o odklad výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uznesením zo dňa 20.08.2015 zamietnutý. Výkon trestu nastúpil dňa 25.09.2015 a uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 41 PP 64/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.01.2016 bol podmiennečne prepustený so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov.

Obžalovaný U. Š. bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, a to trestným rozkazom vydaným v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 1T 63/2009 zo dňa 11.08.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.09.2009 mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom neskôr zmeneným na nepodmienečnú formu trestu odňatia slobody, z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený, a zvyšok trestu mu bol odpustený amnestiou s účinkami zahľadania. Preto sa neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Druhé odsúdenie predstavuje odsúdenie v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 9T 17/2017, pričom z tohto spisu, ktorý súd pripojil vyplýva, že dňa 25.04.2017 bola na obž. Š. podaná obžaloba pre skutok, ktorý prokurátorka právne kvalifikovala ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Trestným rozkazom vydaným dňa 15.06.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 04.11.2017 bol obž. Š. uznaný za vinného z prečinu v zmysle obžaloby a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Skúšobná doba tak končí 04.11.2020.

Z aktuálneho odpisu registra trestov SR u obž. U. M. vyplýva, že tento bol doposiaľ trikrát súdne trestaný, pričom v prípade jeho prvých dvoch odsúdení v konaniach pod sp. zn. 5T 45/2011 a 1T 254/2012 sa vzhľadom na jeho osvedčenie v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, v ktorej sa osvedčil, resp. odpustenie trestu amnestiou, sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Naposledy bol tento obžalovaný súdne trestaný v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 0T 39/2014. Z toho spisu, ktorý súd pripojil a na hlavnom pojednávaní oboznámil jeho podstatný obsah vyplýva, že dňa 02.06.2014 bola na obž. U.R. M. v rámci skráteného vyšetřovania podaná prokurátorkou obžaloba pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom trestným rozkazom zo dňa 02.06.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.06.2014 bol obž. M. uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu bol uložený trest odňatia slobody viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 18 mesiacov, pričom obž. tento druh trest vykonal, čím sa na neho pri treste zákazu činnosti hľadí, akoby nebol odsúdený. Obžalovaný vo vzťahu k výkonu trestu odňatia slobody požiadal o jeho odklad, ktorý mu bol uznesením z 02.06.2014 zamietnutý a trest zatiaľ nevykonal, pretože sa zdržiava v zahraničí, čo aj súdu oznámil a čo vplynulo aj v prejednávanej trestnej veci.

Obž. R. U. bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, pričom v roku 2009 bol schválený zmier a druhé odsúdenie predstavuje rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 22.07.2014, právoplatný dňa 22.07.2014 v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7T 181/2014, ktorý mu súd uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, pričom v skúšobnej dobe sa osvedčil a trest zákazu činnosti vykonal, čím sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

Aby trest mohol zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom, musí v sebe zahŕňať jednak prvok represie (zabránenie v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona. Zároveň trest musí vyjadrovať morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd zväžil všetky okolnosti rozhodné pre druh a výmeru trestu, podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pohľadujúce a priťažujúce okolnosti a na osoby každého z obžalovaných, ich pomery a možnosti ich nápravy. U všetkých z obžalovaných zohľadnil najmä dĺžku konania, kedy od spáchania uvedeného zločinu uplynulo už deväť rokov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Aj podľa judikatúry EŠLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci. (nález ÚS SR z 22. 06. 2010, sp. zn. III. ÚS 102/10-31).

Súd v kontexte dĺžky konania, ktorú považuje za neprimeranú zdôrazňuje, že predmetom konania a aj predmetom dokazovania je posudzovanie spáchania jedného zločinu, pri ktorom rozsah dokazovania neindikuje takú náročnosť veci, aby bolo potrebné o nej konať a rozhodovať tak dlhú dobu. Ako vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, dĺžka konania je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces, ktorý je zase súčasťou právneho štátu, za ktorý sa Slovenská republika v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyhlásila. Uvedené konanie svojou dĺžkou neprimeraným spôsobom odporuje článku 48 ods. 2 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru a zasiahlo do práva obžalovaných na spravodlivý proces. Došlo tak ku vzniku situácie, kedy by uloženie trestu Trestným zákonom stanovenej výmere (aj v prípade úpravy trestnej sadzby v zmysle § 38 Trestného zákona) predstavovalo pre obžalovaných neprijateľnú formu trestnej represie nezodpovedajúcu zásadám právneho štátu. Preto súd v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona v spojení s článkom 6 ods. 1 a článkom 13 Dohovoru považuje túto okolnosť za tak významnú, že rozhodol o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu, pretože použitie trestnej sadzby stanovenej zákonom za situácie, keď trestné konanie vedené voči obžalovaným bolo neprimerané dlhé, by trest uložený v zákonnej výške s tak výrazným časovým odstupom od spáchania skutku bol pre obžalovaných neprimerane prísny. Na zabezpečenie ochrany spoločnosti a dosiahnutie účelu trestu v celom jeho komplexe postačuje podľa presvedčenia súdu aj trest kratšieho trvania.

Okrem uvedenej skutočnosti, súd pri mimoriadnom znížení trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, pri zachovaní hranice zníženia trestu v zmysle ods. 3 písm. d) tohto § Trestného zákona zohľadnil aj skutočnosť, že obžalovaní v čase spáchania skutku mali 19 resp. 18 rokov. Aj keď ich nízky vek blízky veku mladistvých vzhľadom na charakter páchanej trestnej činnosti nemohol mať vplyv na ich rozumovú a vôľovú vyspelosť, kedy aj im musel byť zrejmy následok ich konania pri použití tak nepodareného falzifikátu, samotní obžalovaní poukázali na to, a s tým sa stotožnil aj súd, že konali ľahkovážne, z mladíckej nerozvážnosti a s odstupom času toho ľutujú. Súd zohľadnil skutočnosť, že obžalovaní E., Š. a U. v súčasnej dobe pracujú a obž. E. má rodinu s malým dieťaťom. Súd pri mimoriadnom znížení trestu zohľadnil aj skutočnosť, že použili iba jednu bankovku a to iba raz a aj tú sa im nepodarilo dať do obehu, čo ich síce nezbavuje trestnej zodpovednosti, ale za tejto situácie relatívne nízkeho následku

v podobe ohrozenia stability meny jednou bankovkou by použitie Trestným zákonom určenej trestnej sadzby od 7 rokov do 10 rokov bolo pre nich neprimerane prisne.

Preto súd všetky uvedené okolnosti spočívajúce v dĺžke konania, veku obžalovaných a charakteru ich trestnej činnosti zohľadnil, a u všetkých obžalovaných aplikoval mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu za podmienok uvedených v § 39 ods. 1 Trestného zákona.

U obžalovaného Y. E. súd zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že pred spáchaním žalovaného trestného činu viedol riadny život, nakoľko predtým sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil a nie sú známe ani jeho predchádzajúce priestupkové postihy, prípadne iné protispoločenské konanie /§ 36 písm. j) Trestného zákona/. Nakoľko súd u tohto obžalovaného nezistil žiadne priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 Trestného zákona, súd pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, znížil v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona hornú hranicu Trestným zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní od sedem rokov do desať rokov o jednu tretinu. Zároveň však v rámci ukladania súhrnného trestu k odsúdeniu v konaní vedenom pod. sp. zn. 6T 110/2014, na ktoré vzhľadom na uložený nepodmienečný trest musí súd prihliadať, ukladal trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých ten v prejednávanej trestnej veci je zločinom, spáchané dvoma skutkami, čím v zmysle asperačnej zásady upravenej v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona opätovne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu z nich najprisnejšieho, ktorým je zločin v prejednávanej trestnej veci o jednu tretinu, a pri ukladaní trestu tak vychádzal z trestnej sadzby od 7 rokov do 12 rokov. Aj pri aplikácii mimoriadneho zníženia trestu z dôvodov, ktoré súd vyššie uviedol, súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia a to za podmienok v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný E. nebol pred spáchaním žalovaného zločinu vo výkone trestu odňatia slobody. Za splnenia podmienok uvedených v § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil tento trest ako súhrnný k trestu uloženému mu v konaní pod sp. zn. 6T 110/2014, v ktorom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Tento trest bude z pohľadu súdu dostatočný na to, aby iných páchatel'ov podobnej trestnej činnosti odradil od navádzania na používanie falošných peňazí do obehu a zároveň pre obžalovaného E. bude tento trest dostatočnou výstrahou do budúcnosti, aby sa podobnej trestnej činnosti vyhýbal. Výška trestu zohľadňuje aj skutočnosť, že práve on bol iniciátorom celého procesu, ktorým sa prostredníctvom obž. Š. a neskôr obžalovaných M. a U. falošná bankovka takmer dostala do obehu. Absencia priznania a nutnosť uloženia prisnejšieho trestu, ako bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v konaní pod sp. zn. 6T 110/2014 neindikuje možnosť uloženia nižšieho trestu nespojeného s jeho priamym výkonom.

U obžalovaného U. Š. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že sa obžalovaný Š. ku skutku priznal a svoj skutok aj úprimne oľutoval /§ 36 písm. l) Trestného zákona/. Nakoľko súd u tohto obžalovaného nezistil žiadne priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 Trestného zákona, súd pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, znížil v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona hornú hranicu Trestným zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní od sedem rokov do desať rokov o jednu tretinu. Zároveň však v rámci ukladania súhrnného trestu k odsúdeniu v konaní vedenom pod. sp. zn. 9T 17/2017, na ktoré vzhľadom na doteraz plynúcu skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia musí súd prihliadať, ukladal trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých ten v prejednávanej trestnej veci je zločinom, spáchané dvoma skutkami, čím v zmysle asperačnej zásady upravenej v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona opätovne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu z nich najprisnejšieho, ktorým je zločin v prejednávanej trestnej veci o jednu tretinu, a pri ukladaní trestu tak vychádzal z trestnej sadzby od 7 rokov do 12 rokov. Súd u obžalovaného Š. okrem mimoriadneho zníženia trestu z dôvodov už vyššie uvedených zohľadnil aj jeho priznanie a postoj k trestnej činnosti, a preto mu uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, ktorého výkon podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov. V rámci probačného dohľadu trvajúceho maximálne Trestným zákonom stanovenu dobu (čo vyplýva z predchádzajúceho odsúdenia a zo závažnosti žalovaného zločinu) uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s ostatnými obžalovanými. Práve ich stretnutia mali vplyv na spáchanú trestnú činnosť a uložené obmedzenie bude mať priaznivý preventívny účinok. Vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku znalcov z odboru psychiatrie vypracovaného v prípravnom konaní považoval súd za náležité uloženie povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Uvedený trest odňatia slobody je za splnenia podmienok uvedených v § 42 ods. 1 Trestného zákona trestom súhrnným, a preto súd zrušil výrok o treste z trestného rozkazu tunajšieho súdu vydaného v konaní pod sp.zn. 9T 17/2017.

U obžalovaného U. M. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že sa obžalovaný Kostka ku skutku priznal a svoj skutok vo výpovedi v prípravnom konaní aj úprimne oľutoval /§ 36 písm. l) Trestného zákona/. Nakoľko súd u tohto obžalovaného nezistil žiadne priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 Trestného zákona, súd pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, znížil v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona hornú hranicu Trestným zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní od sedem rokov do desať rokov o jednu tretinu. Zároveň však v rámci ukladania súhrnného trestu k odsúdeniu v konaní vedenom pod sp. zn. OT 39/2014, na ktoré vzhľadom na uloženie trestu odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme musí prihliadať, ukladal trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých ten v prejednávanej trestnej veci je zločinom, spáchané dvoma skutkami, čím v zmysle asperačnej zásady upravenej v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona opätovne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu z nich najprísnejšieho, ktorým je zločin v prejednávanej trestnej veci o jednu tretinu, a pri ukladaní trestu tak vychádzal z trestnej sadzby od 7 rokov do 12 rokov. Súd zohľadnil, že obžalovaný M. bol práve tým páchatelom, ktorý použil túto falošnú bankovku, čím jeho konaním bola dovŕšená reťaz celého konania všetkých obžalovaných. Preto aj vzhľadom na súbeh s nepodmienečným trestom odňatia slobody, aj pri zohľadnení mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody z dôvodov, ktoré vo vzťahu ku všetkým obžalovaným už vyššie uviedol, súd uložil tomuto obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, ktorý bude mať vzhľadom na princípy generálnej prevencie dostatočný odstrašujúci účinok pre páchatelov podobnej trestnej činnosti a zároveň bude viesť obžalovaného M. k uvedomeniu si svojej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť a k snahe vyhýbať sa v budúcnosti podobnej trestnej činnosti. Pre výkon tohto trestu ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a to za podmienok v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný Kostka nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody. Za splnenia podmienok uvedených v § 42 ods. 1 Trestného zákona uložil tento trest ako trest súhrnný k odsúdeniu pod sp. zn. OT 39/2014, v ktorom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

U obžalovaného R. U. súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to, že sa obžalovaný U. ku skutku priznal a svoj skutok aj úprimne oľutoval /§ 36 písm. l) Trestného zákona/. Nakoľko súd u tohto obžalovaného nezistil žiadne priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 Trestného zákona, súd pri prevahe poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, znížil v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona hornú hranicu Trestným zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody v trvaní od sedem rokov do desať rokov o jednu tretinu, a pri ukladaní trestu vychádzal z takto upravenej trestnej sadzby od sedem až do deväť rokov. Súd u obžalovaného U. okrem mimoriadneho zníženia trestu z dôvodov už vyššie uvedených, zohľadnil aj jeho priznanie a postoj k trestnej činnosti, a preto mu uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, ktorého výkon podmienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní piatich rokov. V rámci probačného dohľadu trvajúceho maximálne možnú dobu (čo vyplýva z predchádzajúceho odsúdenia a zo závažnosti žalovaného zločinu) uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s ostatnými obžalovanými, čo rovnako ako u obž. Š. bude mať preventívny účinok na jeho správanie do budúcnosti. Tiež v rámci predchádzania podobnej trestnej činnosti považoval súd za náležité uloženie povinnosti spočívajúcej v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, ktorého účasť pomôže obž. pochopiť dôsledky svojho konania, za ktorého bol v prejednávanej trestnej veci odsúdený a zvýrazní tam význam individuálnej prevencie.

Na základe týchto dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. obž. Y. E. v bode 1. rozsudku a obž. U. Š. v bode 2. rozsudku zúčastnili sa na dokonalom zločine falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov tým, že úmyselne naviedli iného na spáchanie zločinu, aby falšované peniaze dal ako pravé,

obž. U. M. a R. U. v bode 3. rozsudku spoločným konaním falšované peniaze dali ako pravé,

Poučenie:

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Kežmarok. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže

odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní vecí. Rozsudok možno napadnúť odvolaním len v niektorej jeho časti alebo sa odvolania výslovne vzdať.